

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 6472

гр. София, 06.03.2017 г.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, ТО, в закрито заседание на шести март
две хиляди и седемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛЮБОМИР ВАСИЛЕВ
ЧЛЕНОВЕ: АННА НЕНОВА
ВАЛЕРИЯ БРАТОЕВА

като разгледа докладваното от съдия Братоева ч. гр. д. № 2551 по описа
за 2017 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

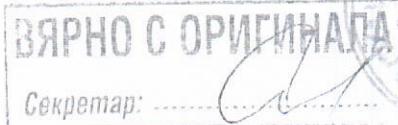
Образувано е по жалба на дължниците ~~Владимир Димитров Димитров~~, ЕГН ~~320-260449~~ и ~~Милена Стойнова Димитрова~~, ЕГН ~~322249050~~, двамата с
адрес: гр. ~~Бургас~~, жк „~~Зорница~~“, бл.8, вх.1, ет.2, ап.5, срещу постановление от
18.01.2017 г. по изп. дело № 20168390400467 по описа на ЧСИ Ирина Митова-
Керезиева, рег. № 839 в КЧСИ, с район на действие СГС, в частта му, с която е
отказано присъждане в полза на жалбоподателите на извършените в
производството разноски и служебно вдигане на наложените обезпечителни
мерки до заплащане на съответните такси от взискателя, съдържанието на
което постановление е обективирано в съобщение, изх. № 461/18.01.2017 г..

Жалбоподателите твърдят, че обжалваното постановление е
незаконосъобразно, тъй като образуваното изпълнително производство било
прекратено в резултат на обезсилване на издадения изпълнителен лист, като
направените от тях разноски за заплатено адвокатско възнаграждение
следвало да им бъдат възстановени от взискателя, който инициирал
изпълнителния процес. Отговорността му било възможно да бъде реализирана
само в рамките на същото производство и нямало как дължниците да се
снабдят с изпълнителен титул за претендирани разноски. При прекратяване
на производството, съдебният изпълнител следвало да вдигне незабавно
наложените обезпечителни запори, без законът да поставя като условие за
това заплащане на някакви такси от страна на взискателя.

Взискателят по изпълнението – „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД не
изразява становище.

В мотиви на ЧСИ Ирина Митова-Керезиева са развити съображения за
неоснователност на жалбата (чл. 436, ал. 3 ГПК). Твърди, че съдебният
изпълнител не разполагал с компетентност да присъждда разноски в полза на
дължника, а само в полза на взискателя, поради акцесорност с изпълняемото
право, удостоверено с надлежен изпълнителен титул. Твърди, че наложените
обезпечителни мерки са вдигнати след заплатената от взискателя на
23.01.2017 г. такса.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като обсъди доводите на
жалбоподателя и прецени представените доказателства, намира следното:
Производство по изпълнително дело № 20168390400467 на ЧСИ Ирина

Митова-Керезиева, рег. № 839 в КЧСИ, с район на действие СГС, е образувано по молба на „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, въз основа на изпълнителен лист от 22.08.2016 г., издаден на основание заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 4715/2016 г. по описа на РС – гр. Бургас, 36 състав, срещу **Владимир Димитров Димитров**, ЕГН 7004260449 и **Милена Стойчева Димитрова**, ЕГН 8112149856, за задължения, произтичащи от договор за универсален ипотечен кредит от 15.07.2008 г.. С определение от 22.12.2016 г. на ОС-Бургас, постановено по въззвивно частно гр. д. №2032/2016 г., издаденият изпълнителен лист е обезсилен. На 17.01.2017 г. дължниците депозирали молба за прекратяване на изпълнителното производство, вдигане на наложените обезпечителни мерки и присъждане на сторените в производството разноски. Към молбата са представени договори за правна защита и съдействие, сключени на 03.01.2017 г. от всеки от дължниците с адв. Стойчева, по които било заплатено възнаграждение в размер на 300 лева. ЧСИ Ирина Митова-Керезиева постановила отказ за присъждане на разноски в полза на дължниците, обективиран върху молбата от 17.01.2017 г., съответно с постановление от същата дата производството по изпълнително дело № 20168390400467 е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.3 ГПК. В съобщението до дължниците, съдебният изпълнител посочила, че възбранието върху недвижими имоти ще бъдат вдигнати, след като взискателят заплати дължимите такси и разноски.

Съгласно чл. 435, ал. 2 ГПК дължникът може да обжалва постановлението за глоба и насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, както и постановлението за разноски. Жалбата се подава чрез съдебния изпълнител в едноседмичен срок от извършването на действието, съответно от деня на съобщението (чл. 436, ал. 1 ГПК). На база посочената разпоредба подадената жалба е процесуално недопустима и следва да се остави без разглеждане.

Оспорваното с жалбата постановление на съдебния изпълнител от 18.01.2017 г., с което е оставено без уважение искането на жалбоподателите за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение при прекратяване на изпълнението, по своята същност е постановление за разноски в изпълнението, но въпреки това не попада сред изрично посочените в процесуалния закон действия на съдебния изпълнител, за които дължникът разполага с активна легитимация да подаде жалба за осъществяване на съдебен контрол.

От тълкуването на разпоредбата на чл. 435, ал. 2 ГПК се налага извод, че постановлението за разноски може да се обжалва от дължника само в хипотезата, когато с него се присъждат разноски в полза на взискателя, които той е направил в хода на образуваното изпълнително дело, т. е. когато произнасянето на съдебния изпълнител обременява правната сфера на дължника. Именно когато съдебният изпълнител определя заплащането на разноски от дължника, последният разполага с правна възможност и интерес да обжалва постановлението за разноски, съгласно чл. 435, ал. 2 ГПК. Такава възможност изрично е предвидена от законодателя, тъй като актът, с който съдебният изпълнител, на основание чл. 79 ГПК, определя размера на разноските в изпълнението, които събира от дължника, е пряко изпълнително

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА

Секретар:

основание, и отговорността на дължника се реализира в същото изпълнително производство, без да се образува ново такова. Обратното обаче не е вярно. Законодателят не е предвидил възможност съдебният изпълнител, с постановление, да присъжда разноски в полза на дължника, направени в хода на изпълнителното дело, и този акт да съставлява пряко изпълнително основание. След като съдебният изпълнител не разполага с компетентност да се произнася по отговорността за разноски в полза на дължника, то няма как такова произнасяне да е включено в предмета на обжалваемите действия.

ГПК изрично ограничава кръга на изпълнителните действия, подлежащи на обжалване от страна на дължника и основанията за това, като отказът на съдебния изпълнител да присъди разноските в полза на дължника, които последният е направил в изпълнителното производство, след прекратяване на същото, на основание чл. 422, ал. 3 ГПК, няма как да попада в обхвата на чл. 435, ал. 2 ГПК. Допусне ли се разширително тълкуване, незаконосъобразно ще бъде разширен обхвата на компетентността на съдебния изпълнител в изпълнителния процес. Още повече, че взискателят, предвид разпоредбата на чл. 435, ал. 1 ГПК, е лишен от възможността на обжалва постановление на съдебния изпълнител за присъждане на разноските в полза на дължника, което подкрепя извода, че такова изобщо не е включено в компетентността на съдебния изпълнител.

Допълнително следва да се посочи, че отговорността за разноски в гражданския процес е уредена и произтича от процесуалния закон и по действащата процесуална уредба се съдържа в общите правила на Гражданския процесуален кодекс. Действително, изпълнителният процес е продължение на исковия процес, но отговорността за разноските, направени в съдебното изпълнение, е предмет на специална регламентация в нормата на чл. 79 ГПК. Посочената разпоредба предвижда, че разноските по изпълнението са за сметка на дължника, освен когато делото се прекрати /извън случая на плащане в изпълнителното производство/, както и ако изпълнителните действия бъдат изоставени от взискателя или бъдат отменени от съда. Тази норма е специална и изброява случаите, в които дължникът носи отговорност за разноските, направени от взискателя в рамките на принудителното изпълнение, но не ureжда процесуалната възможност да се съберат по принудителен ред разноските, направени от дължника в изпълнението, в случай на неговото прекратяване в хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 3 ГПК. За същия остава открита възможността да установи вземането си по исков ред, тъй като направените от дължника разноски имат характер на вреди, претърпени във връзка с прекратеното изпълнение и въз основа на влязло в сила уважаващо претенцията му съдебно решение да се снабди с изпълнителен лист, съответно да събере по принудителен ред направените разноски. Без наличието на изпълнителен титул обаче и при липсата на изрична уредба в процесуалния закон, за дължника не съществува възможност да възстанови направените разноски в рамките на прекратеното изпълнително производство, тъй като съдебният изпълнител не може да ги възлага в тежест на взискателя. Следва да се отчита и обстоятелството, че обез силването на изпълнителните действия е с обратна сила и те не се считат произвели право действие, така, както се счита за непостановен обез силеният съдебен акт.

Когато е проведено принудително изпълнение въз основа на заповед за изпълнение и издаден по нея изпълнителен лист, които впоследствие са обезсилени и изпълнителното производство е прекратено, предприетите по него изпълнителни действия се обезсилват по право с прекратяването на принудителното изпълнение и не могат да имат нито процесуалноправни, нито материалноправни последици – така изрично решение № 285 от 06.10.2015 г. по гр. д. № 1953/2015 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС. Това означава, че сторените от дължниците в производството разноски могат да бъдат претендирани от взискателя като обезщетение за вреди, резултат от незаконосъобразното принудително изпълнение, но по общия ред. Това сочи, че доводите в жалбата за липса на правна възможност за събиране на разноските извън изпълнителното производство, са неоснователни.

Жалбата е недопустима и по отношение отложеното вдигане на наложените обезпечения. От една страна, това действие само по себе си не е включено в допустимия обхват на действията, подлежащи на съдебен контрол, а от друга страна, към настоящия момент, обезпеченията са вдигнати и евентуална отмяна на постановлението в тази част не би се отразило по никакъв начин в правната сфера на жалбоподателите. Защитата срещу забавеното вдигане на наложените обезпечения, ако от същото за дължниците са произтекли вреди, се осъществява по пътя на реализиране на гражданска отговорност на съдебния изпълнител, съгласно чл. 441 ГПК.

Поради изложеното подадената жалба няма за предмет, действия, включени в обхвата на допустимия съдебен контрол и същата следва да се остави без разглеждане, като жалбоподателите понесат разноските за настоящото производство.

Така мотивиран, Софийски градски съд,

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на дължниците Владимир Димитров Димитров, ЕГН 1204260449 и Марина Стойнова Димитрова, ЕГН 812249050, двамата с адрес: гр. Бургас, жк „Зорница“, бл.8, вх.1, ет.2, ап.5, срещу постановление от 18.01.2017 г. по изп. дело № 20168390400467 по описа на ЧСИ Ирина Митова-Керезиева, рег. № 839 в КЧСИ, с район на действие СГС, в частта му, с която е отказано присъждане в полза на жалбоподателите на извършени в производството разноски и е отложено служебното вдигане на наложените обезпечителни мерки до заплащане на съответните такси от взискателя, съдържанието на което постановление е обективирано в съобщение, изх. № 461/18.01.2017 г..

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛНОВЕ: 1.
Секретар:
ВЯРНО С ОРИГИНАЛА

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО Е ВЛЯЗЛО
в сила на 22.05.2017 г.
Председател: Секретар:

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1691

гр. София, 22.05.2017 година

СОФИЙСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, гражданско отделение, 10 състав в закрито заседание на 22.05.2017 г. в състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ася Събева

Нина Стойчева

разгледа докладваното от съдия **Лазаров** в.ч.гр.д. № 2408 по описа на съда за 2017 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

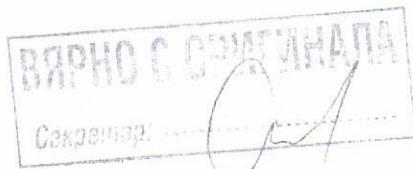
Производството е по реда на чл. 274 - чл. 279 от ГПК.

Образувано е по частна жалба вх. № 41756 от 29.03.2017 г., подадена от **Владимир Димитров Димитров**, ЕГН **1204269449** и **Милена Стайнова Димитрова**, ЕГН **С01249050** /дължници по изпълнението/ срещу определение № 6472 от 06.03.2017 г., постановено по ч.гр.д. № 2551/2017 г. от Софийски градски съд, с което е оставена без разглеждане жалбата им срещу постановление от 18.01.2017 г. по изп.д. № 20168390400467 на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/, вписан под № 839 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие - Софийски градски съд в частта, в която е отхвърлено искането им за присъждане на разносите, направени в изпълнителното дело деловодни разноски.

Частните жалбоподатели твърдят, че обжалваното определение е неправилно, поради допуснато нарушение на съдопроизводствените правила. Поддържат, че като дължници по изпълнението имат право да обжалват постановлението на частния съдебен изпълнител за разносите и последният е компетентен след обез силване на изпълнителния лист, издаден в полза на взискателя да им присъди направените в изпълнителното производство деловодни разноски.

Молят възвивния съд да отмени обжалваното определение и да върне делото на първоинстанционния съд, който да разгледа по същество тяхната жалба.

Ответникът по частната жалба и взискател по изпълнителното дело – „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е подал отговор, с който моли да се потвърди обжалваното определение.

3
7

Софийски апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и събрани по делото доказателства, установи следното:

Частната жалба е допустима, тъй като е подадена в срок от надлежни страни срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване по посочения процесуален ред.

При преценката за основателността на частната жалба, съдът съобрази следното:

От събрани по делото доказателства се установява, че в полза на „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД е бил издаден изпълнителен лист за парични вземания срещу Владислав Димитров Димитров, ЕГН 1204260449 и Милена Стайнова Димитрова, ЕГН 8112249050 и по молба на взискателя е било образувано изп.д. № 20168390400467 по описа на частен съдебен изпълнител /ЧСИ/, вписан под № 839 в регистъра на Камарата на ЧСИ, район на действие - Софийски градски съд.

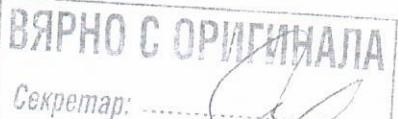
С определение № 2577 от 22.12.2016 г., постановено по в.ч.гр.д. № 2032/2016 г. състав на Окръжен съд Бургас е отменил разпореждането за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 от ГПК, постановено по ч.гр.д. № 4715/2016 г. от Районен съд Бургас и е обезсилил издадения изпълнителен лист в полза на АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД срещу Владислав Димитров Димитров, ЕГН 1204260449 и Милена Стайнова Димитрова, ЕГН 8112249050.

С постановление от 18.01.2017 г. ЧСИ е прекратил производството по изпълнителното дело и отхвърлил молбата на дължниците да им се присъдят деловодните разноски, направени в изпълнителното производство.

С постановление от 26.01.2017 г. ЧСИ е вдигнал наложената възбрана върху недвижим имот върху който дължниците притежават идеална част от правото на собственост.

Дължниците, позовавайки се на разпоредбата на чл. 435, ал. 2 от ГПК са подали жалба срещу постановлението за разноски и по точно срещу отказа на ЧСИ да им присъди направените по изпълнителното дело деловодни разноски.

Първоинстанционният съд приел, че в случая постановлението на ЧСИ за разноските не уврежда дължниците, тъй като такива не са събрани в полза на взискателя, а дължниците могат да търсят обезщетение за причинените им от взискателя вреди по общият исков ред, поради което оставил без разглеждане подадената жалба.

45

При така установеното Софийски апелативен съд намира частната жалба за неоснователна.

Това е така, защото подлежащите на обжалване действия на държавен или на частен съдебен изпълнител и лицата, които могат да ги атакуват са изчерпателно посочени с разпоредбата на чл. 435, ал. 1 до ал. 5 ГПК.

Съгласно ал. 2, дължникът можи да обжалва постановлението за глоба и насочването на имущество, което смята за несеквестрируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, както и постановлението за разносците.

Съгласно ал. 3, дължникът може да обжалва постановлението за възлагане, поради това, че наддаването при публичната продан не е извършено надлежно или имуществото не е възложено по най-високата цена.

Обжалваните от дължниците действия не попадат в приложното поле на алинея втора и трета, поради което жалбата до първоинстанционния съд, с която е поискан съдът да ги отмени е процесуално недопустима и като такава не подлежи на разглеждане.

Постановлението на ЧСИ за разносците не уврежда дължниците, тъй като такива не са събрани в полза на взискателя, а дължниците могат да търсят обезщетение за причинените им от взискателя вреди по общият исков ред и да се снабдят с изпълнителен лист .

С оглед на изложеното следва да се потвърди изцяло обжалваното определение.

По тези съображения, Софийски апелативен съд

О ПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло определение № 6472 от 06.03.2017 г.,
постановено по ч.гр.д. № 2551/2017 г. от Софийски градски съд.

Определението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.